

springt op Sijtjes knieën, draait zich bedachtzaam om en om, rolt zich tot een gestreepte horen en slaapt.

„Er is een nieuw blad in de palm!” zegt Sijtjes moeder in de kamer. „Ik hoop, dat we 'em van den winter overhouden!”

„Ik kom zoo es kijken,” belooft Sijtje.

Ze streelt het zacht ademende poesenlijfje, maar staat niet op. Soms drijven pluimige wolkjes boven de huizen, soms is de lucht glad. Elken dag verkiest een merel één der dakvorsten, om zich te oefenen in het zingen. Sijtje luistert maar en verheugt zich in zijn ijver en is gelukkig.

Op den muur aan den overkant komen nu gouden zonneoogen. De randen van de goten worden scherper tegen de lucht. Achter de huizen vloeit de dag weg en de nacht komt de straten toedekken. Sijtjes moeder heeft zich stil bij Sijtje neergezet. Ze weet niet, wat Sijtje heeft, er is iets over haar kind, waarom ze nog meer dan anders van haar moet houden. Ze legt een gerimpelde dorre hand op de blanke hand van het meisje.

Van uit de verte en bezonken bereiken hen geluiden: het zoemen van de trams, een opklaterende stem, soms hondengebas of een orgeltoon of pianomuziek uit een huis met gesloten ramen. Alles is gedempt, licht en geluid; en goed, als de nacht, waar de vrouwen zoo dicht bij zitten. Sijtje klemt haar moeders hand in bei de hare.

„O, God!” bidt ze „goede, goede God, laat het altijd, altijd zoo blijven! Laat ik altijd zoo gelukkig zijn!”

September is al ver gevorderd. Een wazigen morgen geeft hij, zóó koel, dat Sijtje met kippenvel op de armen de school binnenkomt. Het is nog te vroeg, om aan iets te beginnen. Sijtje gaat den tuin in. Uit een toren brommen acht slagen. Iets donkers en zonnigs tegelijk trilt in Sijtjes hart mee.

Het heeft den vorigen dag geregend. Het straatje langs den muur is nog vochtig en paarsrood. Sijtje heeft vriendschap gesloten met een vuile, grijze poes, een zwerveling, die midden in het bed wilde ridderspoor een plaatsje heeft gevonden voor den nacht. Eerst vloog ze bij Sijtjes nadering op, maar nu deze haar elken morgen een visite brengt, blijft ze zitten. Ze krijgt van Sijtje een bakje melk en lekt het tot het laatste droppeltje schoon. Ze is wat kortademig, want na twee likken rust ze. Haar groote ronde oogen volgen schichtig al Sijtjes bewegingen, als deze haar handen steekt onder de koele bedauwde blaren van de kers.

O.... de Oostindische kers!

Die oranje met de roode vlekken: elke bloem is net vijf Japansche waaiertjes. En de steenroode met de donkerbruine kelen! In de putjes van de groote, ronde blaren, waar alle nerven samenkomen in een witte stip, liggen de dikke kralen van den dauw.